

Sygn. akt VIII C 1878/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko D. Ś.

o zapłatę 1.324,32 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1878/17

UZASADNIENIE

W dniu 22 czerwca 2017 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu D. Ś. powództwo o zasądzenie kwoty 1.324,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, uzasadniając swoje żądanie nabyciem w/w wierzytelności, obejmującej niezapłacone czesne za naukę, od Wyższej Szkoły (...) w Ł., której studentem był pozwany. **(pozew k. 4-5)**

W dniu 22 sierpnia 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa. W sprzeciwie pozwany podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 85, sprzeciw k. 88-91)**

W odpowiedzi na sprzeciw, pełnomocnik powoda podtrzymał powództwo, nadto podniósł, iż zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego jest bezzasadny, bowiem roszczenie o zapłatę czesnego przedawnia się z upływem 10 lat, co potwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 października 2015 roku (III CZP 67/15). **(pismo procesowe k. 96-97)**

Na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2018 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, złożył wniosek o rozpoznanie sprawy pod nieobecność strony powodowej. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, podtrzymał zarzut przedawnienia roszczenia, powołał się także na uchwałę SN wydaną w sprawie III CZP 74/17. **(protokół rozprawy k. 102, potwierdzenia odbioru k. 100)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 lipca 2007 roku pozwany zawarł umowę z Wyższą Szkołą (...) w Ł. (późniejszą Wyższą Szkołą (...) i Umiejętności w Ł.), na mocy której uczelnia zobowiązała się do prowadzenia zajęć dydaktycznych i organizowania egzaminów, zaś pozwany zobowiązany był do wniesienia określonych opłat, w tym czesnego. Wysokość czesnego została określona na kwotę 4.140 zł za rok akademicki, przy czym kwota ta została rozłożona zasadniczo na 12 rat miesięcznych po 345 zł, płatnych do 10-go dnia każdego miesiąca. Pozwany nie zapłacił następujących kwot: 149,70 zł tytułem czesnego za listopad 2011 roku (które było płatne do 10-go listopada 2011 roku), 345 zł tytułem czesnego za grudzień 2011 roku (które było płatne do dnia 10-go grudnia 2011 roku), 345 zł tytułem czesnego za styczeń 2012 roku (które było płatne do dnia 10-go stycznia 2012 roku). **(kserokopia umowy k. 37, kserokopia decyzji o przyjęciu na studia k. 36, kserokopia potwierdzenia odbioru legitymacji i indeksu oraz złożenia ślubowania k. 38, kserokopia uchwał, zarządzeń, cenników, odpisu z rejestru, statutu uczelni i regulaminu studiów k. 17-33, k. 39-68, k. 72-73, k. 77-78, kserokopia decyzji o skreśleniu z listy studentów k. 74, kserokopia tabeli zadłużenia k. 69-71, kserokopia wezwania do zapłaty k. 75).**

W dniu 19 stycznia 2017 roku pomiędzy (...) w Ł. a powodem została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, m.in. także tej wyżej wymienionej w łącznej kwocie 839,70 zł wobec pozwanego. **(kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności z załącznikiem k. 34-35, okoliczności bezsporne).**

Pomimo wcześniejszego wezwania do zapłaty, pozwany do dnia wyrokowania nie uregulował dochodzonego przedmiotowym powództwem zadłużenia. **(kserokopia wezwania do zapłaty k. 75, potwierdzenie nadania k. 76, okoliczności bezsporne).**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, które nie budziły wątpliwości, co do prawdziwości, ani rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Pozwany zawarł umowę z uczelnią wyższą, na podstawie której zobowiązał się do zapłaty na rzecz uczelni określonych kwot. Pozwany nie zapłacił dochodzonej pozwem należności, co zostało wykazane załączonymi do pozwu dowodami z dokumentów, jednakże powództwo nie może być uwzględnione, z uwagi na podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia.

Po pierwsze należy odnieść się do stanowiska strony powodowej, która zakwestionowała zasadność podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia w świetle podjętej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2015 roku. Strona powodowa powoływała się na to, że w uchwale z dnia 21 października 2015 roku, sygn. III CZP 67/15, Sąd Najwyższy stwierdził, że do przedawnienia roszczenia o opłatę za studia określoną w umowie zawartej na podstawie art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr 164, poz. 1365) w brzmieniu obowiązującym w dniu 1 października 2009 r. (Dz.U. 2005, Nr 164, poz. 1365), w okresie przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 11 lipca 2014 roku o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2014, poz. 1198), miał zastosowanie dziesięcioletni termin przedawnienia przewidziany w art. 118 Kodeksu cywilnego.

Należy jednak zwrócić uwagę na fakt, że w przedmiotowej sprawie, zawarcie umowy między uczelnią (pierwotnym wierzycielem) a pozwanym miało miejsce w dniu 12 lipca 2007 roku. Przede wszystkim pamiętać należy, że w przypadku umowy o świadczenie usług edukacyjnych i wynikających z niej roszczeń w stanie prawnym obowiązującym do dnia 1 października 2014 roku brak jest możliwości wyodrębnienia istotnych elementów takiej umowy, które zostałyby wystarczająco uregulowane w określonym akcie prawnym, a w szczególności nie zostały one wskazane w ustawie o szkolnictwie wyższym z 1990 roku, ponadto kwestia ta nie została uregulowana w ustawie z dnia 27 lipca 2005 roku – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. 2012, poz. 572 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 października 2014 roku. Dopiero ustawą z dnia 11 lipca 2014 r. – o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym

oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2014, poz. 1198) wprowadzono przepis art. 160a, w którym w szerszym zakresie uregulowano umowę o świadczenie usług edukacyjnych.

Wszelkie wątpliwości w zakresie terminu przedawnienia roszczenia o opłatę za studia rozwiła stosunkowo nowa uchwała Sądu Najwyższego w tym przedmiocie, z dnia 8 grudnia 2017 roku, wydana w sprawie III CZP 74/17. W uchwale tej Sąd Najwyższy stwierdził jednoznacznie, że artykuł 160a ust. 7 ustawy z 27 lipca 2005 roku - Prawo o szkolnictwie wyższym (t.j. Dz.U. 2016, poz. 1842 ze zm.), który wszedł w życie w dniu 1 października 2014 roku, określa trzyletni termin przedawnienia roszczeń o opłatę za studia, wynikających z umów o warunkach odpłatności za studia, a art. 32 ustawy z 11 lipca 2014 roku. o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1198 ze zm.), przewiduje, usuwając występujące w tym względzie wątpliwości, że w takim samym terminie roszczenia te przedawniały się też przed wejściem w życie art. 160a ust. 7 Prawa o szkolnictwie wyższym; tym samym wyłączone jest stosowanie w związku z wejściem w życie art. 160a ust. 7 Prawa o szkolnictwie wyższym normy intertemporalnej wyrażonej w art. XXXV pkt 2 (...).

Należało zatem przyjąć, że przedmiotowe roszczenie podlegało 3-letniemu terminowi przedawnienia.

Jak stanowi przepis art. 117 k.c., roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie). Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może się uchylić od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (art. 117 zd. 1 k.c.).

Biorąc po uwagę fakt, że najpóźniej wymagalne świadczenie objęte niniejszą sprawą miało być płatne do 10-go stycznia 2012 roku, roszczenie powoda w niniejszej sprawie uległo przedawnieniu najpóźniej z dniem 11 stycznia 2015 roku, a wraz z nim związane z należnością główną roszczenie o odsetki.

W powyższym przypadku do przedawnienia roszczenia doszło przed wytoczeniem powództwa, a powód nie wskazał na żadne okoliczności mogące skutkować ewentualnym przerwaniem biegu tego terminu, a zatem powództwo należało oddalić. Powód nie wykazał by doszło do przerwania czy zawieszenia biegu terminu przedawnienia, a także by pozwany zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Na marginesie wskazać należy, że zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie, dopuszcza się możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

W rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał, aby zachodziły szczególne okoliczności przemawiające za uznaniem zarzutu przedawnienia jako naruszającego zasady współżycia społecznego. Nie można, bowiem uznać zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia za działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego przewidzianymi w art. 5 k.c. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Mając powyższe na względzie, Sąd oddalił powództwo jako, że dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu, a pozwany uchylił się od jego zaspokojenia, podnosząc taki zarzut.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.